

Sygn. akt VU 6225/14

POSTANOWIENIE

Dnia 12 listopada 2014 roku

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Tryb. V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie następującym:

Przewodniczący Sędzia SR del. Urszula Sipińska-Sęk

Protokolant: asyst. sędz. Ewelina Goździk

po rozpoznaniu w dniu 12 listopada 2014 roku w Piotrkowie Tryb.

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z wniosku R. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T.

o prawo do renty socjalnej

w związku z odwołaniem od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 2 września 2014 roku znak (...)

postanawia:

- 1. odrzucić odwołanie w sprawie o prawo do renty socjalnej,**
- 2. w trybie art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. wniosek o przyznanie prawa do dodatku pielęgnacyjnego przekazać do rozpoznania organowi rentowemu.**

UZASADNIENIE

Wnioskodawca R. D. wniósł odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. z dnia 2 września 2014 roku, którą przyznano mu prawo do renty socjalnej na okres od 1 września 2014 roku do dnia 31 sierpnia 2017 roku. Odwołane zostało sporządzone w dniu 27 września 2014 roku. Wnioskodawca w odwołaniu tym zakwestionował powyższą decyzję, podnosząc, że ZUS przyznał mu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy jednak nie uwzględnił, że jest również niezdolny do samodzielnej egzystencji i w związku z powyższym przyznana renta wysokości 619,50 zł miesięcznie jest zaniżona.

W odpowiedzi na odwołanie z dnia 8 października 2014 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. wniósł o odrzucenie odwołania podnosząc, że decyzja organu rentowego została oparta na orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS, od której wnioskodawca nie wniósł sprzeciwu do Komisji Lekarskiej, a odwołanie opiera się wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia.

Podstawę wydania zaskarżonej decyzji stanowiło orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, który orzeczeniem z dnia 18 sierpnia 2014 roku ustalił, że wnioskodawca jest nadal całkowicie niezdolny do pracy okresowo do 31 sierpnia 2017 roku.

Powyższe orzeczenie zostało doręczone wnioskodawcy osobiście w dniu 18 sierpnia 2014 roku (potwierdzenie odbioru na odwrocie orzeczenia k. 19 akt ZUS), z pouczeniem, że służy od niego sprzeciw do komisji lekarskiej

ZUS, za pośrednictwem jednostki organizacyjnej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych właściwej ze względu na miejsce zamieszkania, w terminie 14 dni od doręczenia orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Stosownie do treści art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. Sąd odrzuci odwołanie w sprawie o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawę do wydania decyzji stanowi orzeczenie lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, jeżeli osoba zainteresowana nie wniosła sprzeciwu od tego orzeczenia do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych i odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Przepis 3¹ zd. pierwsze art. 477⁹ k.p.c. w istocie ustanawia niedopuszczalność odwołania w sprawach o świadczenie z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo jest uzależnione od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji w przypadku niewyczerpania dwuinstancyjnego postępowania dotyczącego orzecznictwa lekarskiego przed organem rentowym. Prowadzi ono do odrzucenia odwołania, gdy ubezpieczony nie wniosł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika, a odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

W będącej przedmiotem osądu sprawie wnioskodawca nie wniosł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych do komisji lekarskiej Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, a odwołanie opiera się wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika. Wnioskodawca twierdzi bowiem, że poza tym, że jest całkowicie niezdolny do pracy jest również niezdolny do samodzielnej egzystencji.

W uchwale z dnia 15 marca 2006 r., II UZP 17/05 (OSNP 2006/15-16/245) Sąd Najwyższy stwierdził, że na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. sąd odrzuca odwołanie, w którym ubezpieczony podnosi wyłącznie zarzuty przeciwko orzeczeniu lekarza orzecznika ZUS w kwestiach określonych w art. 14 ust. 1 pkt 1 - 5 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jedn.: Dz. U. z 2009 r. Nr 153, poz. 1227 z późn. zm.).

„Oparcie odwołania wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia lekarza orzecznika” dotyczy każdego takiego orzeczenia, a więc wszystkich kwestii ujętych w art. 14 wyżej wskazanej ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, tj. oceny niezdolności do pracy, jej stopnia oraz ustalenia daty powstania niezdolności do pracy, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do pracy, związku przyczynowego niezdolności do pracy lub śmierci z określonymi okolicznościami, trwałości lub przewidywanego okresu niezdolności do samodzielnej egzystencji oraz celowości przekwalifikowania zawodowego. W każdym z tych wypadków orzeczenie lekarza orzecznika stanowi podstawę do wydania decyzji w sprawie o świadczenie, do którego prawo uzależnione jest od stwierdzenia niezdolności do pracy, niezależnie od tego, czy chodzi wyłącznie o stwierdzenie niezdolności do pracy, czy pozostałe kwestie.

Natomiast w uzasadnieniu powołanej wyżej uchwały Sąd Najwyższy, między innymi, wskazał, że nie wniesienie sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika oznacza, że wnioskodawca zgadza się, iż wszystkie stwierdzenia w nim zawarte są prawdziwe. Tym samym proces ustalania okoliczności faktycznych, mających znaczenie dla nabycia prawa do renty zostaje zakończony. Odrzucenie odwołania jest zatem uzasadnione i konieczne, jeśli sprawa dotyczy świadczenia z ubezpieczeń społecznych, do którego prawo zależy od stwierdzenia niezdolności do pracy lub niezdolności do samodzielnej egzystencji, a podstawą wydania decyzji jest orzeczenie lekarza orzecznika ZUS, gdy odwołujący się nie wniosł sprzeciwu od orzeczenia lekarza orzecznika do komisji lekarskiej ZUS oraz gdy odwołanie jest oparte wyłącznie na zarzutach dotyczących tego orzeczenia.

Biorąc pod uwagę, że sprawa dotyczy prawa do renty socjalnej, które to prawo jest uzależnione od powstania niezdolności do pracy, a odwołanie opiera się wyłącznie na zarzutach dotyczących orzeczenia Lekarza Orzecznika, a mianowicie kwestii ustalenia niezdolności do pracy, od którego wnioskodawca nie wniosł sprzeciwu do Komisji Lekarskiej ZUS, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477⁹ § 3¹ k.p.c. orzekł jak w punkcie pierwszym postanowienia.

Jednocześnie wskazać należy, iż wnioskodawca w odwołaniu od decyzji zgłosił nowe żądanie: przyznania prawa do dodatku pielęgnacyjnego, z uwagi na to, że jest on osobą niezdolną do samodzielnej egzystencji, dotychczas nierozpoznane przez organ rentowy.

Przeniesienie sprawy na drogę sądową przez wniesienie odwołania od decyzji ZUS ogranicza się do okoliczności uwzględnionych w decyzji, a między stronami spornych; poza tymi okolicznościami spór sądowy nie może zaistnieć. Przed sądem wnioskodawca może żądać jedynie korekty stanowiska zajętego przez organ rentowy i wykazywać swoją rację, odnosząc się do przedmiotu sporu objętego zaskarżoną decyzją, natomiast nie może żądać czegoś, o czym organ rentowy nie decydował. Z tego względu odwołanie wnoszone od decyzji organu ubezpieczeń społecznych nie ma charakteru samodzielnego żądania, a jeżeli takie zostanie zgłoszone, sąd nie może go rozpoznać, lecz zobowiązany jest postąpić zgodnie z art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. Zakres rozpoznania i orzeczenia (przedmiot sporu) w sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych wyznaczony jest w pierwszej kolejności przedmiotem decyzji organu rentowego zaskarżonej do sądu ubezpieczeń społecznych, a w drugim rzędzie przedmiotem postępowania sądowego determinowanego zakresem odwołania od tejże decyzji.

Wobec powyższego, mając na względzie, iż w odwołaniu wnioskodawca podnosił okoliczności mające decydujące znaczenia dla ustalenia prawa do dodatku pielęgnacyjnego, a dotychczas nierozpoznane przez organ rentowy, Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁰ § 2 k.p.c. orzekł jak w punkcie drugim postanowienia.